

TELESNOST SLIKE IN RISBE

Anđelija SAMARDŽIJA

Sergeja GARTNER

Slikanje in risanje, ki se v zadnjem semestru študija na Oddelku likovne pedagogike redefinira kot povsem osebni izraz, se kaže kot dokazovanje površin iz katerih vznikajo ustvarjalčevo telo kot ustvarjalna duhovna substanca. »Ljubezen do podob je močna zato, ker vzpostavlja fikcijo našega telesa, saj je naše telo za nas neprestana uganka« (J. L. Schefer)

Prostor slike ali risbe, je torej fiktivna vez, ki zadržuje stanje telesa in se kot osebna izkušnja povezuje v časovno zgodbo. Množenje prostora, ki ga zavzema telo slike ali risbe, nastopa kot obnavljanje ali konstrukcija stvarnosti, kot prevajanje časa, ujetega v iskanje, kadar študent išče resnico o sebi – o svojem videnju sveta. Njegove podobe, njegovo raziskovanje raznolikih možnosti, ki jih ponuja likovna gramatika torej zavzema ali osvaja prostor sveta ter ga zapira vase in v telo lastnega časa.

Vrednosti uporabnih sredstev v sliki in risbi, ki jih študent izbira med postopkom dela, se razkriva z učinki njenih energij. Preciziranje prostora slike ali risbe, ki jih študent uravnava med delovnimi postopki, znotraj likovnih nosilcev poteka kot prožitev napetosti, ki jih študent razume in občuti kot osebnoizpovedno moč. Slika ali risba sta izrazito mobilni in neposredni vizualni izkušnji. Gre za že omenjeno interakcijo posameznika z lastnim in zunanjim prostorom, gre za ustvarjalni proces, za osebne poteze ustvarjalca in potem za ustvarjalni dosežek. Fluentnost, ki spremlja likovno ustvarjalnost kot bogastvo idej, asociacij in množenje rešitev, je zato iskanje še nevidenega, iskanje redkih in nevsakdanjih rešitev, kot posebnost izbire in kot sposobnost opazovanja. Ustvarjalnemu »izdelku« zato sledi nadaljnje raziskovanje. Študentu se pokažejo nove razsežnosti, ki zahtevajo dodatno izbiro in razmišljanje oziroma zgostitev izpovedne globine.

Tokratna razstava nam ponuja del tega »notranjega izločanja«, energijo vizualne resničnosti, ki se kaže enkrat kot eksploracija asociativnega poigravanja kolažiranih slik in drugič kot risba z odvzemanjem, kjer se v avtoportretnih pogledih nabira samospraševalno zrenje z odvzemanjem.

Obe razstavi razkrivata razprtost bivanja kot manifestacijo intimnega sveta dekliškega naročja, kjer se mobilna vizualnost kaže pri Anđeliji SAMARDŽIJI kot občutljivo soočanje z idejo dograditvene slike v že obarvanih predmetih in površinah s konceptualnimi soočaji in intervencijo, in v risbi, v delih Sergeja GARTNER, kot negovana senčna linearnost z odvzemanjem, kjer se podoba v svetlobi nosilca, zgošča v avtoportretne, interaktivne obrazne podatke, ki (s svojo fragmentarnostjo) neposredno vstopajo v gledalčev prostor, oziroma telo.